

❧ CAPITOLUL UNU ❧

Când am plecat de la birou în acea zi frumoasă de primăvară, habar n-aveam ce urma să pățesc. În primul rând, totul mergea strună, așa încât era puțin probabil să se întâmple ceva neobișnuit. Era una dintre acele zile când te simți bine și ai chef de vorbă cu vecinul, te bucuri că locuiești într-o țară ca a noastră și ești mulțumit de cei care o conduc. Știi ce vreau să spun. Una dintre acele zile rare, când totul merge ca pe roate și nimic nu e alandala.

Îmi vedeam de drum fluierând când, dintr-odată, am auzit o încăierare între câini. La început nu i-am dat atenție. La urma urmei, nu era nimic interesant, o încăierare între câini ca oricare alta în cartier.

Dar când m-am apropiat de zgomot mi-am dat seama că erau destul de mulți câini implicați. Au țâșnit de pe o alee, s-au întors și au luat-o direct spre mine. Nu voiam să fiu mușcat sau trântit la pământ, așa că m-am tras la marginea trotuarului.

Atunci am văzut că toți câinii tăbărâseră pe unul singur. La vreo opt metri de mine, îl ajunseseră din urmă și până acolo îi fusese. Îmi părea rău de amărâtul

ala. Știam că dacă nu interveneam repede cei de la salubritate ar fi avut de ridicat un stârv.

Încercam să mă hotărâsc dacă să sar sau nu în ajutorul lui, când am avut o surpriză. Din învâlmășeala aia de câini care mârâiau, lătrau și mușcau în stânga și-n dreapta, s-a ridicat un copoi bătrân, din rasa Red-bone Coonhound. L-am zărit doar o secundă. Mi s-a tăiat respirația. Nu-mi venea să cred ce văzusem.

Și-a făcut loc prin haită contorsionându-se și mușcând până când s-a adăpostit sub ramurile joase ale unui tufiș. Ceilalți continuau să mârâie și să-l încercuiască. Un câine mare de vânătoare, mai curajos, s-a repezit spre copoi. Tufișul s-a scuturat cât s-a luptat cu copoiul. Dar n-a durat mult și a ieșit atât de repede de-acolo, că s-a împiedicat și a căzut pe spate. Am băgat de seamă că avea urechea dreaptă despiciată. Era prea mult pentru el, așa că a luat-o la sănătoasa pe stradă, schelălăind ca o pisică speriată.

O javră urâtă și mare și-a încercat norocul, dar fără sorti de izbândă. A ieșit de sub tufiș cu umărul stâng mușcat până la os. S-a așezat în așa fel încât să le arate tuturor că fusese rănit.

Sângele mi se urcase la cap. E greu pentru un om să vadă cum un copoi bătrân se luptă pentru viața lui, mai cu seamă dacă are niște amintiri ca ale mele. Îmi adusesem aminte cum un câine bătrân ca ăsta se sacrificase ca să mă salveze pe mine.

Mi-am dat jos haina și m-am apropiat amenințător. Țipetele și cuvintele mele de ocară nu prea au avut efect, dar agitatul hainei, da. Câinii s-au împrăștiat și au plecat.

M-am aplecat și m-am uitat sub tufiș. Copoiul era încă furios. A mârâit la mine și mi-a arătat colții. Știam că nu era în firea lui să atace oameni.

Am început să-i vorbesc pe un ton blând:

— Hai, băiete. E-n regulă. Sunt prietenul tău. Hai!

Furia a dispărut încet din ochii lui. Și-a plecat capul, și coada lui lungă și roșiatică a început să lovească pământul. Am continuat să-i vorbesc blând. S-a târât pe burtă centimetru cu centimetru, a venit și și-a așezat capul în palmele mele.

Aproape că am izbucnit în plâns când l-am văzut. Avea blana murdară și jigărită de noroi. Pielea se întindea pe corpul lui scheletic. Șoldurile și umerii noduroși îi ieșeau cu vreo cinci centimetri în afară. Era limpede că era lihnit de foame.

Dar nu înțelegeam. Nu era din oraș și n-avea ce să caute printre boxeri, pudeli, câini de talie mică și celelalte rase de pe aici. Locul lui era la țară. Era un copoi de vânătoare.

I-am ridicat o labă. I-am citit povestea. Avea pernuțele tăbăcite, netede ca o coajă de măr. Mi-am dat seama că venea de departe și că mai avea cu siguranță cale lungă de mers. La gât purta o zgardă grosolană. Când m-am uitat mai atent, am descoperit că fusese făcută din niște hamuri. Cineva dăduse două găuri la ambele capete și le legase cu sârmă.

Dar, când am întors zgarda cu degetul, am mai văzut ceva. Adânc scrijelit în pielea groasă era numele Buddie. M-am gândit că literele stângace fuseseră probabil scrise de un băiețel.

Este ciudat, într-adevăr, cum amintirile pot să zacă adormite în mintea omului atâta amar de ani. Și totuși

aceste amintiri pot fi trezite și readuse la viață de ceva ce ai văzut, ai auzit sau de un chip cunoscut.

Ce am văzut în ochii aceia blânzi ai copoiului prietenos mi-a trezit amintiri tare dragi. Ca să îmi arăt recunoștința, l-am luat de zgardă și i-am spus:

— Hai, băiete, hai să mergem acasă și să-ți dau ceva de mâncare.

Părea să înțeleagă că își făcuse un nou prieten, așa că m-a urmat de bunăvoie.

L-am spălat și i-am alinat durerile musculare. A băut o groază de lapte și a mâncat toată carnea pe care o aveam prin casă, așa că am dat fuga la magazin și am mai cumpărat. A mâncat până s-a săturat.

A dormit toată noaptea și mare parte din următoarea zi. După-amiaza târziu a început să nu mai aibă stare. I-am spus că-l înțeleg și că de îndată ce se întu- necă poate să plece. M-am gândit că avea mai multe șanse dacă pleca din oraș noaptea.

Seara, puțin după apus, i-am deschis poarta din spate. A ieșit, s-a oprit, s-a întors și s-a uitat spre mine. Mi-a mulțumit dând din coadă.

Cu lacrimi în ochi, i-am spus:

— Cu dragă inimă, bătrâne. De fapt, puteai să stai cât de mult voiai.

A schelălăit și mi-a lins mâna.

Mă întrebam în ce parte avea s-o apuce. Cu un ultim scheunat, s-a întors și a luat-o spre est. Nu puteam să nu zâmbesc când îl priveam topăind pe alee, cu partea din spate a corpului care se mișca spre dreapta, nici- odată în rând cu partea din față, dar mereu într-un ritm perfect. Urechile-i lungi îi fâlfâiau în sus și-n jos

odată cu legănatul corpului. Da, avea toate semnele distinctive ale unui copoi de vânătoare.

Acolo unde aleea dădea în strada cea mare, s-a oprit și s-a uitat în urmă. I-am făcut cu mâna.

În timp ce-l priveam dispărând în penumbra amurgului, am șoptit:

— La revedere, bătrâne. Noroc și baftă la vânătoare!

Nu era nevoie să-l las să plece. Aș fi putut să-l păstrez în curtea din spate, dar să legi un câine ca ăsta era mare păcat. I-aș fi rupt inima. Dorința de a trăi s-ar fi scurs ușor-ușor din trupul lui.

Habar n-aveam de unde venise sau unde se ducea. Poate nu mergea cine știe unde sau poate era foarte, foarte departe. Am încercat să mă conving că în munții Ozark se găsea casa lui, undeva în Missouri sau în Oklahoma. Nu era imposibil, deși era cale lungă de la valea râului Snake până în Idaho.

Mă gândeam că trebuie să se fi întâmplat ceva dramatic, pentru că e foarte ciudat ca un copoi să călătorească singur. Poate îl furase cineva sau poate fusese vândut de cineva care avea nevoie de bani. Oricare ar fi fost motivul pentru care viața i se schimbase, acum încerca să îndrepte totul. Urma să se întoarcă acasă la stăpânul pe care îl iubea și, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să ajungă cu bine.

Pentru el nu conta cât de lung era drumul sau cât de greu și de periculos. Labele lui bătrâne și bătătorite aveau să continue să alerge kilometru după kilometru. Nu avea să plângă sau să renunțe. Când avea să obosească, avea să facă covrig în bălării și să se odihnească. Avea să-și stingă setea și să-și aline gâtlejul

incins cu apă de ploaie din bălți sau dintr-un izvor de munte. Foamea avea să și-o ostoiască cu ce va găsi de-a lungul autostrăzii sau cu ce o să-i ofere vreo persoană prietenoasă. O să continue să meargă în pas alert, fără să se uite în urmă, pe ploaie, prin zăpadă sau prin arșița deșertului.

Într-o dimineață o să-l găsească ghemuit în pridvorul din față. În cele din urmă, lunga călătorie avea să se încheie și el avea să ajungă acasă. Cu siguranță că va da mult din coadă și va schelălăi de bucurie. Limba lui caldă va linge mâna stăpânului și totul avea să fie uitat. Va apărea din nou și soarele pe strada acestui câine și inima lui va fi fericită.

Chiar și după ce prietenul meu a dispărut în întineric, am rămas ținut locului, privind aleea pustie. Un sentiment ciudat m-a copleșit. La început am crezut că era singurătate sau tristețe, dar apoi mi-am dat seama că nu era asta. Era un sentiment minunat.

Deși bătrânul copoi nu avea cum să știe, mi-a răscolit amintiri de neprețuit. Amintiri ale copilăriei mele, în care apăreau cutii vechi de praf de copt și doi pui de copoi roșcați. Amintiri ale unei iubiri minunate, ale devotamentului lipsit de egoism și ale unei morți cum nu se poate mai triste.

Când m-am întors să intru în curte, am dat să închid poarta, dar apoi mi-am zis: „Nu, mai bine o las deschisă. Poate se întoarce.”

Eram cam la jumătatea drumului spre casă când o adiere răcoroasă a venit dinspre stâncoșii munți Teton. Era atât de rece, că mi s-a zbârlit pielea. M-am oprit în dreptul șopronului și am luat câteva lemne de foc.

Nu am aprins lumina când am intrat în casă. Atmosfera întunecoasă și liniștită era perfectă pentru starea mea de spirit. Am făcut focul în șemineu și mi-am tras mai aproape balansoarul preferat.

Pe când stăteam acolo în tăcere, focul se întetea. Trosnea și pâlpaia. Umbrele au început să se răsucească și să danseze prin cameră. Căldura plăcută îmi făcea bine.

Am scăpărat un chibrit ca să-mi aprind pipa. Când am făcut asta, două cupe au strălucit pe șemineu. Am apropiat chibritul ca să văd mai bine. Stăteau acolo, una lângă alta. Una era mare, cu toartele ridicate ca aripile unui porumbel. Suprafața bine lustruită strălucea și sclipea cu reflexii aurii. Cealaltă era mai mică și era făcută din argint. Era spilcuită și strălucea ca o stea argintie de pe cer.

M-am ridicat și le-am luat de pe șemineu. Cele două cupe aveau o poveste mai veche de jumătate de secol.

În timp ce mângâiam suprafața lor fină, gândurile îmi zburau înapoi în timp, către zilele copilăriei mele. Cât de minunate erau acele amintiri! Încetul cu încetul, povestea căpăta din nou contur.

❧ CAPITOLUL DOI ❧

Presupun că vine o vreme în viața fiecărui băiat când este încercat de acea boală minunată numită dragoste de cățeluș. Și nu mă refer la băiatul care se ține ca un cățeluș după fata drăguță de peste drum, ci la dragostea pentru un animăluț cu patru lăbuțe și codiță jucăușă și colți ascuțiți, care rod degetele băiatului care se joacă, mănâncă și chiar doarme cu el.

Aveam zece ani când m-am îmbolnăvit prima oară de această boală cumplită. Sunt sigur că nu era pe pământ băiat mai bolnav ca mine. Nu e ușor pentru un copil să-și dorească un câine și să nu poată avea unul. Sentimentul îi roade sufletul și nu-l lasă să doarmă noaptea. E din ce în ce mai rău până când, în cele din urmă, ajunge de nesuportat.

Dacă mi-aș fi dorit un câine ca orice băiat normal, sunt sigur că mama și tatăl meu mi-ar fi luat unul, dar aspirațiile mele erau diferite. Nu-mi doream un singur câine. Voiam doi, și nu orice fel de câini. Trebuiau să fie o rasă anume.

Era musai să am niște câini. M-am dus la tata și am vorbit cu el. S-a scărpinat în cap și s-a tot gândit.

— Bine, Billy, mi-a spus el, am auzit că bătrânul Hatfield o să aibă pui de la collie-ul lui. Sunt sigur că pot să-i cer unul pentru tine.

La fel de bine ar fi putut să-mi toarne apă rece în cap.

— Tată, i-am spus eu, nu vreau un amărât de collie. Vreau niște copoi, câini de vânatoare. Și vreau doi.

Îmi dădeam seama după expresia de pe chipul lui că ar fi vrut să mă ajute, dar nu putea. Așa că mi-a zis:

— Billy, câini dintr-ăia costă mulți bani, și noi nu avem așa ceva acum. Poate într-o bună zi, când o să ne permitem, o să ți-i luăm, dar nu acum.

Nu m-am dat bătut. După ce am vorbit cu tata, m-am dus la mama, dar nici cu ea nu am avut mai mulți sorți de izbândă. De la început mi-a zis că sunt prea mic să plec la vânatoare cu copoi. Plus că un vânător avea nevoie de o pușcă, iar asta sigur nu aveam să primesc până nu împlineam douăzeci și unu de ani.

Nu puteam pricepe. Locuiam în cea mai bună zonă de vânatoare din lume și nu aveam nici măcar un câine.

Casa noastră era într-o vale frumoasă, ascunsă în stâncoșii munți Ozark. Zona fusese descoperită de curând și nu era foarte populată. Pământul pe care locuiam noi aparținuse indienilor Cherokee și îi revenise mamei datorită sângelui Cherokee care îi curgea prin vine. Era o fâșie de teren care se întindea de la poalele munților până spre malurile râului Illinois, în nord-estul statului Oklahoma.

Pământul era mănos și negru. Tata zicea că de piatra seacă să fi fost și tot ar fi crescut ceva de-acolo.